

λάσσεως τὸν παλιὸ καιρὸ, ἦταν ἡ Βοημία. Οἱ ζητιάνοι κατὰ τὸ 1630 ἦσαν τόσο πολλοὶ στὴν Πράγα, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι κάτοικοι. Οἱ δρόμοι κι' ἡ πλατεῖες τῆς Πράγας, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ πλήθη κουρνιασμένων καὶ ριταρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τεμπέλιζαν στὸν ἥλιο κι' ἔβλεπνον νύχτωνε ἀποτελοῦσαν τριφερές ληστοςυμμορίες, ἡ ὅποιες λεηλατοῦσαν τοὺς φουρνούς καὶ τὰ κατσίγια. Ἀπὸ τὴν Πράγα ἄλλοστε ξεκίνοῦσαν γιὰ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Εὐρώπης οἱ μυστηριώδεις «Βοημοὶ» ποὺ ὄχι μόνον ἐξαστοῦσαν κι' ἔλθον τὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ δέν δίσταζαν νὰ κάνουν τὰ πιὸ συγγερά ἐγκλήματα.

Οἱ ζητιάνοι ὥστόσο ἔχουν ἓνα ἐπίγειο Παράδεισο: Τὶς Ἴνδιες. Ἐκεῖ πέρα θεωροῦνται ὡς «ἅγιοι» ἄνθρωποι καὶ διακρίνονται σὲ δύο κατηγορίες: στοὺς «φαιζήρες» καὶ στοὺς «ταμάσας». Οἱ Ἴνδοι, ὅπως ξέρετε, εἶνε ὁ μόνος λαὸς ποὺ θεωρεῖ τὴ δουλειά ὡς κάτι τὸ ἀτιμωτικό καὶ γι' αὐτὸ σέβεται καὶ περιορίζεται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τοῦ ζητιάνου, οἱ ὅποιοι ξέρονε νὰ τοὺς διασκεδάζουν μὲ τὰ καταπληκτικὰ πράγματα θαυμάτια τοὺς (φαιζήρες) καὶ μὲ τοὺς ὡμορφῶς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τοὺς (ταμάσας).

Στὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπίσης, ἡ ἐπαιτία ἔχει καταστήσει νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ πιὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμα κι' ὑπάρχει ἐκεῖ μὲ ἀνάκρουση ὁργάνωσι ζητιάνων, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀνέρχονται σὲ πολλὰς χιλιάδες. Μὲ τὴν πρόσφατη λοιπὸν ὅτι πουλοῦνε τετραδία ἀπὸ τοὺς Ἅγιους Τόπους, ἀντὶ ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ Ἰωσαφάτ κλπ., ἔχουν ἰδρῶσει διόκληρα πρακτορεία μὲ ἱππάλλους ποὺ περιοδεύουν σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ συγκεντρώνουν τὶς διευθύνσεις τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ἐξαπατήσουν μ' αὐτὸν τὸν ἔξυπνο τρόπο τῆς ἐπαιτίας. Ἀντὶ ἡ ἀπόκρυφη ὁργάνωσι τῶν ζητιάνων, ὅπως ἔχει ἐξασκίβησει, στέλνει 50 εκατομμύρια γράμματα τὸ χρόνο σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κερδίζει κολλοσαῖα ποσὰ μὲ τὰ τετραδία καὶ τὰ ἀγριοπούλουδα τῆς Παλαιστίνης.

Ἐκτός θμως ἀπὸ τοὺς ἱσάπτους αὐτοὺς ζητιάνους, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ ζητοῦν ἐλεημοσύνη γιὰ ἀρκετὰ περίεργους λόγους. Ἐνας τέτοιος ζητιάνος εἶνε κι' ὁ παρὶνωστος στὴ Βιέννη Ὅτιο Πράιραφρο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄλλοτε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐθύνους γλεντζέδες τῆς κι' ὁ δόποιος, ὅταν ἔμαθε μὲ ἡμέρα ἀπὸ μιὰ μάγισσα ὅτι δὲν θὰ ζῶσε περισσότερο ἀπὸ δέκα χρόνια, ἄρχισε νὰ κάνη μιὰ τρελλὴ ζωὴ καὶ νὰ καταπαταῖ ἀπὸ τὴν τὴν περιουσία... Τὰ δέκα χρόνια ὅμως πέρασαν κι' ὁ Πράιραφρο ἐξακολοῦθοῦσε νὰ ζῇ... Μὰ ἦταν περὶ ἀπένταρος καὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πενία, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ ζητιάνος, συγκινώντας τοὺς διαβάτες μ' ἓνα ποῦλ πρωτότυπο τρόπο. Κράμασε δηλαδὴ σὸ στήθος του μιὰ πανσάδα ποὺ γράφει τὰ ἔξῃς:

«*Ἐλεῆσατε ἓνα φτωχὸ κ' ὄρι ο ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ζῇ, ἐγὼ τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ πεθάνῃ πιὸ γρήγορα.*»

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔχασε αὐτὸς ὁ διασκεδαστικὸς Πράιραφρο, εἶνε τὸ «χιῶνισμα» του.

ΦΥΡΑΝΗ ΜΙΓΑΛΗΝ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἔο δημοτικὸς σύμβουλος Ράντι κι' ὁ φρουρὸς τοῦ Δημαρχείου. Πῶς τοῦ ἐπετρέπη ἡ εἴσοδος. Τὸ λεξιλόγιο τῶν μεγάλων συγγραφέων. Καὶ τὸ λεξιλόγιο τοῦ λαοῦ. Τὸ γῆρας καὶ ἡ μάθησις. Τὶ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴν πολιορκία τῶν Παρισίων ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς τὸ 1870, μιὰ βραδεία, πλῆθος λαοῦ εἶχε μαζευτεῖ μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο μὲς κεντρικῆς συνοικίας, παρεμποδίζοντας τὴ συγκοινωνία καὶ περιμένοντας νὰ μάθῃ νέα σχετικῶς μὲ τὶς πολεμικὰ ἐπιχειρήσεις.

Οἱ Παρισιοὶ ἦσαν ἐξαγοραμένοι καὶ γι' αὐτὸ ἡ πόρτα τοῦ Δημαρχείου φηλοῦσαν ἀνοικτὰ ἀπὸ τοὺς φύλακες ποὺ εἶχαν διαταγῇ ν' ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο σὲ κάθε ἓναν ποὺ δὲν θὰ εἶχε ἄδεια ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν δημοτικὸν σύμβουλον Ράντι.

Ἐξαφνα ἔφτασε πρὸ τοῦ δημαρχείου κι' ὁ Ράντι καὶ ζήτησε νὰ εἰσελθῇ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τὸν ἐσταμάτησε τότε, προτείνοντας τὴν μπαγιονέττα του.

— Ποῦ πάτε; τοῦ φώναξε.

— Στὸ Δημαρχεῖο.

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος! Ἐχετε ἄδεια ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν σύμβουλον Ράντι;

— Ὁχι...

— Τότε πίσω!... Δὲν ἐπιτρέτεται.

— Μὰ ἂν ὁ σύμβουλος Ράντι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος;

— Δὲν ξέρω τί μοῦ λέξ, κύριέ μου. Χωρὶς ἄδεια τοῦ συμβούλου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν θὰ περάσῃς.

— Ἐθέλει λοιπὸν μιὰ διαταγή, ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον Ράντι;

— Μάλιστα!...

Τότε ὁ Ράντι ἔβγαλε ἓνα χαρτίκι κι' ἔγραψε: «*Ἀφήστε με νὰ περάσω.*—Ράντι, Δημοτ. Σύμβουλος».

— Τώρα εἶστε ἐν τάξει, ἀπάντησε ὁ φρουρὸς χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου.

Καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ περάσῃ ἐλεύθερα.

Ἄ Σαῖππη εἰρησμοποίησε τὸ πλουσιώτερον λεξιλόγιον ὅλων τοὺς συγγραφῆς. Ἡ λέξις ποὺ συναντᾶται μέσα στὰ δοκίμια του, ἀνέρχεται σὲ 16, 000 περίπου. Ἄ Μίλτον ἐπίσης εἰρησμοποίησε πλουσιὸν λεξιλόγιον ἀπὸ 8,000 λέξεις.

Εἶνε δὲ ἐξακριβωμένο ὅτι ἓνας πτυχιούχος Πανεπιστημίου δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ, κατὰ μέσον δρόμου, περισσότερες ἀπὸ 3,000 λέξεις. Ἄ κοινὸς λαὸς χρησιμοποιεῖ γὰρ τὶς καθημερινῆς του συνδεδεξῆς 500 περίπου λέξεις.

Ἐξκριβώθη ἐπίσης ὅτι γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ διαβάσῃ ἄνετα τὴν ἐφημερίδα του ἢ κι' ἓνα ἐπιστημονικὸν ἀκόμη σύγγραμμα, δὲν χρειάζεται νὰ ξέρῃ περισσότερες ἀπὸ 2,000 λέξεις.

«Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος!»

Τὸ σοφὸν αὐτὸ γυναικῶν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἀπειρα ἱστορικὰ παραδείγματα.

Ἄ Κάτων, ἔξαφνα, ἄρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὅταν ἦταν ὀγδόνη ἐτῶν.

Ἄ Σωκράτης στὰ γηρατειά του ἐπίσης ἔμαθε νὰ παῖξῃ μουσικὸν ὄργανον.

Ἄ Πλούταρχος ἔμαθε τὰ Λατινικὰ σὲ προχωρημένη ἡλικία.

Ἄ δόκτωρ Τζόνσον, λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του, εἶχε ἀρχίσει νὰ καταγίνεται μὲ τὴν ἐκμάθησιν τῆς γερμανικῆς γλῶσσης.

Εἶνε ἐπίσης γνωστὸ στοὺς φιλόλογους ὅτι ὁ Ὁγαλβες, ὁ περίφημος μεταφραστὴς τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου στὰ ἀγγλικά, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 50 ἐτῶν δὲν ἔξερε διόλον οὔτε Ἑλληνικά, οὔτε Λατινικά. Ἀφ' ὀφθαλμοῦ τὰ ἔμαθε θαυμασιῶς.

Ἄ Φραγκλίνος ἄρχισε τὶς φιλοσοφικὰς σπουδὰς του μετὰ τὸ πενήντητον ἐτος τῆς ἡλικίας του.

Ἄ Ντριντὸν μετέφρασε τὴν Ἰλιάδα σὲ ἡλικία 68 ἐτῶν.

Ἄ Βοκάκιος τριάντα ἐτῶν ἀρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν Τοσκανικὴν διάλεκτον, στὴν ὁποία ἔγραψε τὰ περίφημότερα ἔργα του.

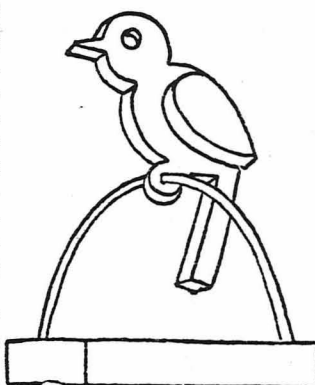
Ἄ Κάρολος Μάρξ, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ, σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν ἔμαθε τὰ Ρωσσικά.

Καὶ τέλος ὁ Λένιν, ὁ ἐφαρμοστής τῶν θεωριῶν τοῦ Μάρξ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἐσπουδάσθη τὴν Τοσχοσλοβακικὴν γλῶσσαν.

Ἡ εὐγενὴς δόσοινα τῆς Βενετίας Μαριὰνα Δεστέρι, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χῶσῃ τὸν μονογενὴ γιὸν της κι' ἀπὸ τότε περιέπεσε σὲ ἀπεριγραπτὴ ἀπελασία. Ἐνας ἱερεὺς, οἰκονομικῶς τῆς φίλος, προσπαθῶντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς εἶπε μιὰ μέρα:

— Παρηγορήσου, ἀγαπητὴ μου... Ἐνθυμήσου ὅτι ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱὸν του καὶ ὅτι αὐτὸς ὑπέκρινε χωρὶς νὰ γογγίσῃ.

— Ἀχ! πάτω μου, ἀπάντησε ἡ εὐγενὴς δόσοινα μὲ παρφορά. Ἄ Θεὸς δὲν θὰ διέτασσε ποτὲ μιὰ τέτοια θυσία σὲ μιὰ μητέρα!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ

(ΤΟΥ IBAN ΤΟΥΡΙΚΕΝΙΕΦ)

Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ ἓνα ἔρημον δρόμον, ἓνας ζητιάνος μ' ἐλήθισσε. Εἶχε τὰ μάτια του διακριμένα καὶ κόκκινα ἀπὸ τὶς ἀγρυπνίες, τὰ χεῖλη του μελανιασμένα ἀπὸ τὸ κοῦν καὶ τὰ ροῦχα του κουρνιασμένα.

Ἄ! Πόσο ἀπαύσια εἶχε συντρίψει ἡ δυστυχία τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον!

Μοῦ ἄπλωσε τὸ κουρνιασμένον καὶ βρώμικον τὸ χεῖρ, ζητῶντας μου ἐλεημοσύνη. Ἄναστάνεθε ἐπακούομενος τὸν ὄμιλον μου.

Ψάχτρα σ' ὄμιλον μου τίς τόσες. Μὰ δὲν κρατοῦσα τίποτε μαζὶ μου: Οὔτε πεντάρα, οὔτε μαντήλι, οὔτε ρολοῖ, τίποτε...

Καὶ τὸ χεῖρ τοῦ ζητιάνου περιέμενε ἀπαυμένον, τριμουλιάζοντας μὲ ἀγωνία.

Τραχημῆνος, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμω, ἔπιασα τὸ γεροντικὸν καὶ βρώμικον ἔκεινο χεῖρ καὶ τσικρίσα μέσα στὸ δικὸν μου.

— Μὴ μὲ κατηγορήσεις, ἀδελφέ μου, εἶπα. Δὲν ἔχω τίποτε σήμερον ἐπάνω μου...

Ἐκεῖνος μὲ κάπταξε μὲ τὸ θλιμμένον τὸν δὲ βλεμμα καπάματα καὶ τὰ μελανιασμένα του τὰ χεῖλη χαμογέλασαν γαλήνια.

Μοσφιξε ἐπίσης μὲ τὰ χυρὰ τοῦ δάχτυλα τοῦ χέρι καὶ μοῦ εἶπε μὲ βραχνή, τριμουλιάσθη φωνή:

— ἔ, ἀδελφέ μου, δὲν περᾶζει. Εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ. Κι' ὁ λόγος σου αὐτὸς εἶνε ἐλεημοσύνη, κι' ἡ χειρονομία σου ἡ πιὸ μεγάλη ἐλεημοσύνη.

Τότε ξαφνικὰ κατάλαβα κι' ἐγὼ ὅτι εἶχα πάρει κάτι ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν μου, τὸ ζητιάνον!

